

ВЪРХОВНА АДМИНИСТРАТИВНА ПРОКУРАТУРА

вх. № 457 / 2013 г.-II
София, 31.07.2013 г.

КОПИЕ

ДО

Г-ЖА РЕНЕТА СТОЯНОВА

УЛ. " Г. БАКАЛОВ " №17, ВХ.7, ЕТ.1, АП. 80

ГР. ВАРНА 9010

РЕЗОЛЮЦИЯ

за прекратяване на пр.№ 457/ 2013г.-II
на Върховна административна прокуратура

Във Върховна административна прокуратура / ВАП / е образувана пр. № 457/2013г., по повод по подаден сигнал до прокуратурата от г-жа Ренета Стоянова. Сигналът е във връзка със събираните такси за заверка на подписа на преводачи, осъществяващи официални преводи.

На 20.03.2013г., г-жа Ренета Стоянова е подала по електронен път сигнал до ВАП, с който е изразила становище, че органите на Министерство на външните работи незаконосъобразно събират такси за заверка на подписа на лицето, което е извършило официален превод, базирайки се на основанието по чл.8 от ТАРИФА № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси.

Авторката на сигнала счита, че текста на горецитираната разпоредба урежда единствено събирането на такси за удостоверяването на подпис и/или потвърждаването на истинността на подпис и печат върху документи и други книжа, издадени от български и чуждестранни учредения или от дипломатически или консулски представителства на друга държава и не следва да се прилага по отношение на заверка на подписите при преводи, извършени от частни агенции за

преводи. В подкрепа на тезата си, застъпва становище, че частните агенции не представляват държавни учреждения и събирането на такса от органите на МВНР за заверка на подписа на техните преводачи, се явява незаконосъобразно.

Настоява органите на прокуратурата, в рамките на своята компетенция, да предприемат действия, за прекратяване на незаконосъобразното събиране на таксата.

След като се запознах с материалите по преписката, намирам следното:

1. Съгласно разпоредбите на чл.2а, ал.2 от Правилника за легализациите, заверките и преводите на документите и други книжа / Обн. ДВ. бр.73 от 12 Септември 1958г., изм.ДВ. бр.10 от 4 Февруари 1964г., изм. ДВ. бр.77 от 28 Септември 1976г., изм. ДВ. бр.96 от 7 Декември 1982г., изм. ДВ. бр.77 от 4 Октомври 1983г., изм. ДВ. бр.103 от 25 Декември 1990г/ : „ Министерството на външните работи, респективно отдел "Консулски", може да възлага с договор преводите да се извършват от държавни, обществени, кооперативни и частни фирми”.

Въз основан на цитираната по-горе разпоредба МВНР публикува на официалната си страница информация за фирмите, с които има сключени договори за преводи .

2. Съгласно разпоредбите на чл. 22 от Правилника : „ Таксите за легализация и преводи в Министерството на външните работи и в дипломатическите и консулските представителства на НРБ се събират съобразно Закона за държавните такси, тарифите към него и инструкциите по приложението му от натоварените с писмена заповед за това лица, които отговарят за верността на извършените преводи, за редовността на положените заверки и за събраните такси ”.

С оглед текста на горната разпоредба, считам, че дейността по заверка на подписа / включително и на лицето извършило превода / от органите на МВНР е част от дейността по легализация на документа, регламентирана е в Глава II от правилника и като такава, подлежи също на таксуване.

3. На основание чл.1 от Закона за държавните такси., с ПМС № 333 от 28.12.2007г . , е приета ТАРИФА № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси” . / Обн. ДВ. бр.3 от 11 Януари 2008г., изм. ДВ. бр.35 от 12 Май 2009г., изм. ДВ. бр.18 от 5 Март 2010г., изм. ДВ. бр.34 от 4 Май 2010г./

Разпоредбата на чл. 8. от цитирания нормативен административен акт предвижда, че за удостоверяване на подпис и/ или потвърждаване на истинността на подпис и печат върху документи и други книжа се събират такси, определени в два различни размера, с оглед на това дали документа, който се заверява е издаден от българско или чуждестранно учреждение.

Текста на нормата е общ и не конкретизира, за заверката на подписа на кои лица се дължи заплащането на такса. Той не поставя и изискване за таксуване, в зависимост от вида на юридическото лице / държавно учреждение, търговско дружество, кооперация или ЮЛ с нестопанска цел /, което е извършило превода.

Следователно, такса следва да бъде заплащана включително и в случаите, когато се заверява подпис на лице, което е извършило превод.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 24 от Правилника: „Освобождаването от такси за легализация и преводи се допуска само в случаите, предвидени в Закона за държавните такси, тарифите към него и чл. 167 от Кодекса на труда”.

Нормата на чл.6 от Тарифа № 3 доразвива и изрично посочва, кои лица и при кой случаи могат да бъдат освободени от такси. Фирмите, осъществяващи преводи, не са сред попадащите и подлежащи на освобождаване от таксуване, в случаите когато се извършва заверка на подписите, положени от техни служители- преводачи.

В този смисъл, считам, че изразеното становище в от г-жа Стоянова до прокуратурата, че частните агенции за преводи не попадат в категорията „български учреждения“, поради което за заверка на подписите при преводаческа дейност, извършена от техни служители не се дължат такси, е неоснователно.

С оглед на изложените съображения и установената фактическа обстановка, намирам, че липсват данни за намеса на прокуратурата по реда на надзора за законност, поради което преписката следва да бъде прекратена.

Препис от резолюцията да се изпрати на г-жа Ренета Стоянова, за сведение.

ПРОКУРОР:

